

דפני גור

יום ו', כ"ט בתמוז תשפ"ה, 25.7.2025, גיליון מס' 5080

פרפר עף על האף

3. הגדרת תפקיד ועדת אסיפה (אסיפה שנייה)

הצעת ועד ההנהלה, שלושה חברים: מרכז הוועדה, יו"ר ועד ההנהלה, נציג ציבור. מנהל הקהילה מוזמן קבוע.

הצעת יעל שמשי: הצעה ההנהלה בתוספת שני נציגי ציבור, כך שלכל שכבת גיל יהיה נציג בוועדה.

רמי פלג: אנחנו מתנגדים להצעת יעל שמשי, כי העומס על הוועדה גדול, קשה מאוד לכנס פגישות תכופות, והוספת חברים תסרב, מה גם ששלושת החברים בהצעת ההנהלה נבחרים באסיפה ומבחינה זאת כולם "נציגי ציבור".

יעל שמשי: הקושי הזה פתיר, כי אפשר לקבוע קוורום של שלושה או ארבעה מתוך החמישה, ותמיד אפשר להוסיף להם, אם חסר, נציג ציבור נוסף, אחרת מהר מאוד נישאר עם שלושה אנשים: המרכז, היו"ר ומנהל הקהילה, שלתחושתי, מנהלים היום כמעט לבד את הקהילה. נראה לי סביר ומאוזן, שמול שלושה בעלי תפקידים יהיו שלושה נציגי ציבור.

אודי קינן: מאז השינוי אנשים עושים יותר לביתם וההנהלות הצטמצמו. ישנו מתח בין הרצון לשתף ובין התנהלות יעילה. זה עלה גם בסעיף הערעורים. אנחנו בעומס גדול וצריך להיות ממוקדים ויעילים.

ועדת אסיפה לא מנהלת את הקיבוץ, בשביל זה פועלת הנהלת קהילה ולצידה ועד ההנהלה. נושאים מהותיים עולים באסיפה.

תפקיד ועדת אסיפה - לראות שהאסיפה מנוהלת בצורה תקינה. יעיד אמיר אלעד, כחבר שעובד במקום אחר, שהתאומים והפגישות קשים לו. צוות רחב יפריע להתנהלות אפקטיבית.

שלושת בעלי התפקידים הם חברי יגור. לא פחות מזה שהם "הממסד", הם חברי יגור מהשורה. מנהל הקהילה לא מצביע.

יעל שמשי: בעל תפקיד, הגם שהוא חבר מן השורה, לא תמיד פועל ומונע כנציג ציבור. וההרגשה היא ששניים, רמי ואודי, מנהלים את היום יום ואת האסטרטגיה של יגור. חייבים להיות שלושה נציגי ציבור, משלוש שכבות הגיל, כדי שיהיה הרכב מאוזן.

רמי פלג: בדף המידע מופיעים כל הנושאים לאסיפות, והשלב שבו הנושא נמצא בדיון הציבורי. הכול במטרה לשתף ולערב את הציבור ולהתקדם כמה שיותר מהר. ועדת אסיפה היא גוף טכני בעיקרו.

ברמה האישית, מפריע לי סגנון הדיבור החריף באסיפה כלפי נבחרים ציבור, חברי יגור, שעובדים קשה מאוד למען יגור וחבריה, ולפעמים עוברים עשרה מדורי גיהנום,

אמיר אלעד: לתשומת לב הציבור, בעקבות האסיפה הקודמת, נכתוב בתוכנית כל אסיפה אילו סעיפים מסדר היום עוברים לקלפי (כאלו שנתקיימו לגביהם לפחות דיון אחד), וכך חברים ידעו כמה זמן (אם לא הסתיימו הדיונים באותו נושא) נותר להם להציע הצעות והסתייגויות.

1. אישור המלצת הוועד להגדרת תפקיד הוועדה לצרכים מיוחדים

רמי פלג: כזכור, הנושא כבר נדון באסיפה, חבר הסתייג מההצעת הוועד להעמיד בראש הצוות את מרכז הבריאות והרווחה. זאת ההצעה המתוקנת.

מרכז הוועדה - 20% משרה, נבחר על ידי האסיפה. לוועד ההנהלה זכות לשנות את היקף המשרה בהתאם לצורך.

הרכב הוועדה - חמישה חברי צוות:

2 נציגי ציבור

מנהל בריאות ורווחה מתוקף תפקידו.

עובד/ת סוציאלי של הקיבוץ.

(אנשי מקצוע נוספים \ ממלאי תפקידים יוזמנו ע"פ הצורך)

קדנציה - 4 שנים.

בחירה - מנהל הצוות ונציגי ציבור באסיפת הקיבוץ.

חבר צוות עו"ס/ או גורם מקצועי אחר "נבחר על ידי הצוות.

הערות:

הגדרת הוועדה באה להחליף את ההגדרות שהוגדרו לצוות צרכים מיוחדים ב"חוברת השינוי" ביחס לפרקים: "הסדר לבנים עם צרכים מיוחדים" ולפרק "חברים עם צרכים מיוחדים".

עד היום הטיפול בחברים עם צרכים מיוחדים ובבנים עם צרכים מיוחדים היה מחולק ומבוזר (נורית זיידל טיפלה בבנים ואיל שריג וצוות בריאות ורווחה טיפל בחברים). בהצעה זו יש גורם אחד שמטפל בכולם. לתפקיד מרכז הוועדה ייצא מרכז.

2. נוהל ערעורים

רמי פלג: אחרי הדיונים בהצעות והסתייגויות החברים, הסעיף לגבי יצטרכו החברים להכריע בין הצעות שונות הוא: האם כניסת החלטה לתוקף (אם לא הוגש ערעור) תהיה לאחר 14 יום ממועד ההצבעה (הצעת ההנהלה) או 20 יום (הצעת יעל שמשי).

יעל שמשי: לא לכל החברים קל לערער, ולפעמים הם בחו"ל או בטיול. לכן, בהתחלה הצעתי שלושים יום והתפשרתי. בנוסף, בהצעה המקורית נאמר, שהחלטות יפורסמו בכל המדיות הפועלות ביגור ולא רק ביומן, באתר ובדף המידע, ויש לתקן זאת.

שגורמים לי לשאול מאיפה המסירות והמחוייבות הגדולה שלהם.

יעל ס"ט רשף: בזמני, הוועדה תמיד היתה מצומצמת: שני מזכירים, שני נציגי ציבור ומזכיר הוועדה בני עובדיה ז"ל. היא היתה גוף מתאם בין המזכירות לציבור. היא לא קבעה את סדר היום. גם היום, את סדר היום קובעות ההנהלות. ועדת אסיפה היא יותר מתפעלת מאשר מובילה. לא צריך להגזים בחשיבות הדיון הזה. פונה לחברים להשתדל לדבר ענייני, עדיף בלי שמות תואר ובלי לחנך אחד את השני.

אבשלום שוחר: להערכתי, הנושא החשוב ביותר הוא שיקום מעמד האסיפה ביגור. יש תקנון ויש חומר כתוב, אבל האסיפה כמעט לא קיימת. הדיון הזה חשוב. יגור חייבת אסיפה חזקה לימים שמחים ולימי משבר. לא משנה מספר החברים בוועדה אסיפה אלא עצם המוסד.

4. עקרונות קליטה - דילמות

אודי קינן: במאי 2022 אושרה בפעם האחרונה רשימת נקלטים, מאז עצרנו את הקליטה, כדי להיערך לשיוך. כרגע יש לנו 635 מגרשים (יחידות דיוור). הפוטנציאל לקליטה - 700. אפשר לקדם את התהליך. אנחנו בפני דיון טעון לכל מי שרואה את ילדיו נשאים ביגור. הנייר שלפנינו הוא על העקרונות. המסמכים המפורטים יהיו הרבה יותר מורכבים ומסובכים, כדי להגיע בכל מצב לתשובה לשאלה "מי קודם למי". מציג את נייר העקרונות, ובו שלוש שיטות למיון המועמדים. (פורסם בגיליון הקודם).

יעל ס"ט רשף: דרכי העבר משתנות. קליטה מותנית במגרש או ביחידת דיוור ביגור. לא נוכל לקלוט את כל הבנים כמו שהורגלנו. הנקלטים חייבים להראות יכולת כלכלית, כדי לרכוש מגרש או דירה. יש לנו כרגע בעתודה 65 דירות ויותר מ-100 בנים ובנות בתור והמספר הזה רק יגדל. האינטרס שלנו, כמובן,

לקלוט. זה מקור החיים של יגור. הלוואי ונמצא עתודות קרקע נוספות לבנייה. עוד לפני שנכנסים לשלוש השיטות שבנייר העקרונות, צריך לבחור את המועמדים, למי שזכאי ומי שאינו זכאי. לא יהיה קל להיכנס לרשימת הזכאים, והלוואי שיהיו לנו דירות לתת. במקביל, תתחיל להתקיים קליטה של יורשים, שגם לה ניצטר תקנון.

עמוס פרליס: לגבי 65 המגרשים שישנם, אין לנו מספיק מידע ביחס להתקדמות. צריך לוחות זמנים ופרוייקטור שיעבוד עם צוות ויעזור להרים את זה, שלא יתקדם לאט כמו הממ"דים. אודי ציין שהפוטנציאל לטווח הרחוק מגיע עד 300 יחידות דיוור נוספות, אז אפשר לקבוע מטרה של 1000 מגרשים ביגור ולהתקדם לשם. היה צריך להתחיל את התהליך הזה לפני שנתיים ולא לחכות שלוש שנים.

אודי קינן: היו דיונים מורכבים בקשר לתב"ע, שעכבו את התהליך. דוגמה לדילמה: האם להקצות מגרש לנקלטים, או לאפשר קודם לכל החברים לבחור, ומה שיישאר לתת לנקלטים. זאת דוגמה להחלטה, שאם נרצה לקבל, נצטרך לדון עליה באסיפה, כי כרגע ההחלטה היא שהחברים קודמים.

תכלס התקדמנו מאוד. בקרוב נצטרך להחליט על השלב הבא, מעבר ל-65 היחידות של היום: האם יהיה מערבית לבית הקברות, או על בסיס מתחם תחנת הרכבת.

אנחנו חייבים להגיש תב"ע חדשה עם 700 המגרשים בסוף אוגוסט, שאיתם נצא לשיוך. אחרי שזה יעבור, הדיון הבא בנושא השיוך יהיה אישור אסיפה ל-780 מגרשים, כדי שנגיע מוכנים לרגע שבו יפרץ מחסום ה-700.

אני מאוד מקווה שחברי יגור יתמכו במהלך הזה. אנחנו בנקודה שמחייבת להתגבר על סוגיית הקליטה, כדי שנוכל לפרוץ קדימה בנושא השיוך. מי שלא יהיה מעורב, אולי ירגיש אחר כך שחטפו או גנבו לו את הקיבוץ.

אני קורא לכל האוכלוסייה, שהנושא נוגע לה, להיות עם היד על הדופק, להיות באסיפות, לקרוא את החומרים ולהבין מה קורה.

**ביום א', כ"ד בתמוז תשפ"ה, 20.7.2025
הבאנו לקבורה את חברתנו
עלית בוצר ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה**

הקמת בריכת מים חדשה - "מי יגור"

הצורך בפרוייקט

הקמת בריכת המים החדשה נדרשת כיוון שמגדל המים הישן אשר הוקם ב-1938 אינו מספק את הצרכים הנוכחיים של התאגיד והקיבוץ: היקף תכולתו קטן, 100 מ"ק, והתפוקה שלו מבחינת לחצים וספיקה נמוכה, מצבו הפיזי גרוע, והוא אינו עומד בתקני משרד הבריאות.

מטרת הפרוייקט

הפרוייקט הוא תשתית חשובה למערך המים של יגור לשנים קדימה. הוא ישפר משמעותית את אפשרויות התאגיד לספק מים בהיקפים ובלחצים הנדרשים, וכן ייתן מענה למקרי קיצון כגון שריפה.

מיקום הבריכה החדשה

המיקום שנבחר להקמת הבריכה החדשה הוא באזור הסכר, הנחשב אידיאלי מבחינת גובהו, וכן מתאים לדרכי גישה והבאת תשתיות חשמל וצנרת. המיקום בתוך הקו הכחול של הקיבוץ, בחלקו הדרום מזרחי, בגבול היישוב עם היער.

להנהלת "מי יגור" הוצגו שתי חלופות למיקום הבריכה, וההנהלה הכריעה בהתחשב במשתנים השונים שנבחנו.

נראות

על מנת לצמצם את הפגיעה בנוף, ככל שניתן, נעשו מספר מהלכים: תכולת הבריכה צומצמה מעט מהתכנון המקורי, גובה הבריכה הופחת ל-3 מטרים, הבריכה תיבצע בגוון המשתלב ביער המקיף אותה.

נפח הבריכה החדשה

הבריכה החדשה תכיל 450 מ"ק מים, נפח העונה על התקן הנדרש ליישוב בסדר גודל של 1800 נפשות, לפי חברת "פלגי מים".

תועלת

מתקן תשתית חדש, שישימש את הקיבוץ לעשרות שנים קדימה לפי תקנים עכשוויים. שיפור הלחצים בצנרת באזור ההר בפרט וברחבי המשק בכלל.

נפח מים המתאים לצורכי המשק ובהתאם להיקף האוכלוסייה.

כיבוי אש - הבריכה החדשה תאפשר פתרונות אפקטיביים במקרה של שריפה בכרמל בסמוך לבתי החברים. היא תספק מים בלחץ גבוה לצורכי כיבוי אש באמצעות תחנת שאיבה ייעודית וצנרת חדשה ונפרדת.

מתוכננת מערכת של הידרנטים (תותחי כיבוי) בלחצים גבוהים לאורך קו התפר בין בתי הקיבוץ לשטח המיוער הצמוד לבתים, שתתפרש מאזור הלולים במזרח ועד אזור הבלוקונים במערב.

עלות הפרוייקט המשוערת

הערכת עלות הפרוייקט הכוללת היא כ-25 מיליון שקלים. הסכום כולל 25% בצ"מ (בלתי צפוי מראש).

מקורות מימון

הפרוייקט צפוי להיות ממומן, בין היתר, על ידי פנייה למועצה אזורית זבולון, קק"ל ורשות הטבע והגנים, והון עצמי של תאגיד "מי יגור". השתתפות הקיבוץ במידה ותידרש תעשה על ידי צמצום העברת רווחים מהתאגיד לקיבוץ.

מובילי הפרוייקט

אדריכל הרן ילין מוביל את נושא התכנון וההיתרים לפרוייקט. חברת "פלגי מים" היא החברה האחראית על התוכנית הכללית והאומדנים.

שלבי הפרוייקט

הפרוייקט מוצע לביצוע בארבעה שלבים עיקריים: הקמת בריכת המים, ביצוע צנרת מילוי חדשה לבריכה מבאר א', ביצוע מערכת כיבוי אש מזרחית וביצוע מערכת כיבוי אש מערבית.

אני לא מצטער שנגמר, אני שמח שהיה

קמפיין להנצחת אסיף לוגר ז"ל

100% נויסו

300,091

יעד: 300,000 ₪

מספר תורמים: 1,016

"השגרירים" (אנשים המתרימים בהתנדבות לפרוייקט). מאז הצטרפו שגרירים נוספים והגיוס לשגריר עלה על הציפיות, ומספר השגרירים הולך ועולה מדי יום. גם כאן אנו קוראים לכל המעוניין להיות שגריר - עד יום חמישי הקרוב לפנות אלינו ובשמחה נצרף אותו לרשימה המפוארת של שגרירי עמותת "דב קוטב במדבר", שיסייע בגיוס התרומות.

איך העמותה בכלל עובדת, מי עובד בה, ואיך מתנהלים הפרוייקטים? 7 חברים נדרשים באסיפת העמותה על פי חוק. וכך פעלנו. נרשמנו ברשם העמותות. פתחנו חשבון בנק לעמותה. מינינו ועד מנהל וועדת ביקורת. הכול בהתנדבות. אין בעלי תפקידים שמקבלים שכר. את הפרוייקטים מובילים חברים מתנדבים, שעושים ותורמים מזמנם ומרצם הטוב ועל כך אין מספיק מילים כדי להודות להם מעומק הלב.

מה עכשיו מבחינת הקמפיין ומבחינת העשייה בשטח? אנחנו עובדים קשה לקדם את הפרוייקטים. נפגשים עם אנשי מקצוע, אנשים טובים, אמנים וחברים שעושים ותורמים באהבה.

התקנת התאורה במתקן כושר קרבי בבריכה

מתקן כושר קרבי בבריכה

עידן: מתקן האימון למנהיגות וכושר קרבי לבני נוער לפני צבא הוא פרוייקט דגל מושקע ומיוחד, שאמור להיות מחנה אימונים לכושר קרבי לעמותות וקבוצות בני נוער. המתקן יטפח יכולות מנהיגות והובלה, חתירה למצוינות ולשירות משמעותי בצבא.

נקודת ההתחלה: עידן לוגר מתראיין ב"הקשב" גלי צה"ל, להשקת הקמפיין

איך הגעתם להחלטה על פרוייקט ההנצחה? וואו, תהליך מורכב. אחרי השלב הראשון של האבל, אתה רוצה להתחיל להנציח, כדי שאסיף יישאר בתודעה ובהכרה, שלא יתפוגג ולא יעלם. זה דורש המון כוח, לעבור משלב האבל לעשייה. אתה צריך לעבוד על עצמך, כדי שתוכל להתרומם, ולהתחיל לפעול. היינו מוקפים באנשים מדהימים שתמכו בנו ועזרו להקים את העמותה "דב קוטב במדבר".

מה קורה בעמותה? חנכנו אותה לפני כחצי שנה, מתוך פתקים שמצאנו במכשיר הנייד של אסיף. מצאנו פתק אחד ובו שלוש שורות שהפכו למטרות העמותה ועבורנו - לצוואה. כל שורה מייצגת את מה שאסיף אהב והאמין בו: "לעשות יותר ספורט, לנגן 8 שעות ביום ולטייל בטבע יותר". כתוצאה מהן יזמנו שלושה מפעלי הנצחה: הקמה של מתקן למנהיגות ולכושר קרבי לבני נוער לפני צבא במגרש הטניקט, הקמה של אזור מנוחה ומרגוע לשביליסטים ב"שביל ישראל" ליד החרוב מעל הבריכה, ומתן מלגות לסטודנטים מצטיינים במוזיקה בשיתוף מכללה בתל אביב.

בהזדמנות זו אנו רוצים להודות מעומק הלב לקיבוץ יגור, למזכירות יגור ולמועצה אזורית זבולון, שסייעו ככל יכולתם והעניקו את המקום הנדרש ברגישות המתבקשת ומלווים אותנו בכל צעד ושעל.

פרוייקט נוסף שקשור לעולמו של אסיף, שאהב לרקוד למוסיקה אלקטרונית: קיום אירוע שנתי, העונה לשם "חג אסיף", שהחברים שלו מפיקים, במטרה לעשות לו שמח.

איך תורמים? כתובים Jgive ב"גוגל", נכנסים לאתר ורושמים "דוב קוטב במדבר" ומגיעים לדף של הקמפיין ותורמים.

נקודת זמן שנייה: אחרי שבוע ראשון מוצלח

איך ההרגשה לגייס 300,000 ש"ח בשבוע? ההרגשה מופלאה. הכול בזכות שגרירים נפלאים, שנרתמו לגיוס התרומות. היום עבר שבוע ימים מפרוץ הקמפיין וכבר סוגרים על היעד. מכאן הכוונה להמשיך בכל הכוח ליעד בנוסד נוסף. כולם חמים עכשיו.

למה בעצם נקבע 300,000 ש"ח כסכום המטרה? הסכום נקבע בתחילה לפי מפתח התרומה הצפוי לפי מספר

בלוקונים 1

פעילות מיוחדת. בנות הבלוקונים יצאו לצביעת כלי קרמיקה ברמת ישי בסטודיו של סל. הצלחה גדולה לפעילות איכותית.

בלוקונים 2 לארוחות לילה אבות רבים, הכיור יתום.

הקולעות בצמות

כיתה ד', הבנות והבן, בקליעת צמות מסוגים שונים, עד 20 ש"ח לראש. עדיין לא החליטו למה ייעדו את הרווחים, אולי יתרמו למשפחות החטופים. הקליינטורה בעיקר בנות גילן. לא הרבה. לכולם הרבה פעילות בתחום הדוכנים והמיחזור. "אנחנו צריכות איכשהו להתפרנס".

בתמונה: יובל ניב (של עפרי ואפיק), נוגה שביט (תאיר ודודתן), נועה בניסטי (מעין ומתן), אסי שניידר (יואל ומירב), צרויה אוחנה (בועז ורעות) ונתי אלמוג (ליאור ויוסי)

בגנים "שבוע הבוגרים": יום סבון ויום פיג'מות

רתם צירלין: בימות הקיץ החמים, יש המון שכן קורה.

תקופת קיץ בגן הינה תקופה נפלאה. לצד השיגרה החמה והמבורכת שהילדים כל כך זקוקים לה, בייחוד בשנה הזאת, הקיץ הוא הזדמנות נהדרת לצבירת חוויות ויצירת זכרונות שילוו את הילדים לכל החיים.

הילדים הבוגרים, העולים לכיתה א' (איזו התרגשות...) מארגנים פעילויות מיוחדות לכלל ילדי הגן. הפעילויות משתלבות בסדר היום המוכר והאהוב ויוצרות חוויה של כיף והנאה, עצמאות ובגרות.

גן חצב
יום סבון

גן אורן
יום פיג'מות

בגנים במסגרת פעילות "קשר-גן-קהילה" ביקרו ילדי גן חצב אצל אהוד ושרה כוכבי, בעבר סבא וסבתא לנכדים בגן. נהנו מהבציר, מהאכילה, ואפילו הכינו ריבה. **אהוד כוכבי:** זן סולטנינה, גם של צבי גפן. הגפן צמחה מהסלע בעצמה.

שני קינן - לזכרה

שני נולדה בשלושה בספטמבר 1976 בחולון, בת בכורה להוריה מלכה ואילן.

הייתה תינוקת ופעוטה יפיפייה, וכשהיו מטיילים איתה בעיר, כשהיא לבושה בבגדים שסבתא רותי תפרה לה, כל הראשים היו מסתובבים אחריה.

בגיל שנה ושמונה חודשים עברה המשפחה ליגור וכאן נולדו אחיה גור, גדי ושיר.

שני גדלה להיות ילדה ונערה שמחה, חייכנית וטובת לב, אשר ערך החברות היה משמעותי מאוד עבורה. בני הכיתה מספרים, שהייתה תמיד "האמא של כולנו" וקיבלה כל אחד כפי שהוא.

בשנת 1988 חלתה אמה ונפטרה. מותה היה לה קשה מאוד וחסרונה ליווה אותה לאורך כל חייה. אביה התחתן בשנית עם עפרי, אותה קיבלה בזרועות פתוחות, ולמשפחה הצטרפו אחיה הצעירים - עמית ומוריה.

בשנת 1995 נישאה שני לניר ונולדו ארבעת ילדיהם - נריה, מיקה, עילי ויולי. הם יצרו ביחד בית פתוח, חם ומחבק, ובערבי שישי וחגים השולחן נפתח ויחד איתו הלב, כששני מקפידה להזמין את האהובים והיקרים להצטרף ולהיות חלק מן המשפחה.

תפקיד חייה של שני היה להיות אמא, והיא מילאה אותו בכל הווייתה ונשמתה - אוהבת, רגישה ומכילה ויודעת לחוש ולראות כל אחד מילדיה ולתת לו את מה שלו הוא זקוק.

היא עבדה כל חייה במערכת החינוך, הייתה אהובה ומסורה והשאירה חותם על הילדים, ההורים ונשות הצוותים שעימן עבדה.

שני הייתה אשה של אנשים, עם לב רחב ונפש רגישה, אשר כל מפגש עימה התחיל בחיבוק ממושך וחם שעטף ברכות את העומד מולה.

היא אהבה לשיר והתברכה בקול צלול שנגע בכל נפש. היא הכירה מילים של שירים אינספור ותמיד נענתה בשמחה, כשהתבקשה להופיע בחג בקיבוץ או להעשיר אירוע משפחתי.

צחוקה המתגלגל וחוש הומור קורע היו מסימני ההיכר שלה, שליוו אותה ואת אוהביה עד לרגעיה האחרונים.

עולמות הרוח והמודעות סיקרנו את שני והיא חקרה אותם לעומקם. החיבור לעולמות אלה היווה עבורה תמיכה והיה לה לעוגן עם קבלת הבשורה הקשה על מחלתה. היא בחרה להתמודד עם השינויים שנכפו עליה בעיניים פקוחות ובאומץ לב מעורר השראה והקרינה מאורה על כל הסובבים אותה.

שני הנפלאה, טובת לב ושמחה, רגישה ומכילה, אם אוהבת ואשה אהובה, עם מאור עיניים וחיוך רחב וכובש - כך תהי תמיד בליבנו ובליבם של כל אוהביך.

יהי זכרה לברכה בתוכנו

שניני. ילדה שלי, ילדה קטנה שלי, חיים שלי, אהבה חיי, האושר שלי, איך אוכל בלעדייך, בלי החיוך שלך, הצחוק המתגלגל, השנינות, החדות, ההומור החריף, חדות החיים. מהיום בו נולדת היית משהו מיוחד, יפה שכזאת, הילדה הכי יפה בעיר, כמו שסבתא רותי היתה אומרת. אי אפשר היה להפסיק להביט בך, עם העיניים הגדולות והחיוך המקסים. ככל שגדלת והתבגרת הכול הלך והתעצם, גם אחרי שקיבלנו אחיד, אחותך ואני מכה קשה כשאמא נפטרה, היית זאת שתמכה ועזרה. נישאת בגיל צעיר עם המלאך שלך, ניר. הקמתם משפחה לתפארת, ואת, מנהיגת המשפחה, הבאת אותם למחוזות שכמעט אין כאלה היום. ילדים מדהימים וערכיים, כמו שעשית לאורך כל חיך גם במערכת החינוך היגורית. בפרוץ המחלה הארורה והאכזרית שפקדה אותך, לא הכנסת את הסובבים אותך לאווירת נכאים, וכנראה תכננת את הכול, כדי שזה יגמר כך שיוכרו אותך יפה, מחייכת, אוהבת ושלמה עם עצמך. יודע, מאמין ומרגיש שתפגשי עם אמא ותעשו את מה שלא הספקתן לעשות! אוהב אותך ואוהב אותך עד יומי האחרון,

אבא

כשאמא הולכת - משהו נסדק, אתה מרגיש לבד וזה אף פעם לא ממש עובר. אבל בתוך השבר קורה דבר מטורף. ברגע אחד ניתנת לך למעשה זכות בחירה, הזכות לבחור איך ממשיכים מכאן. איך בוחרים אם אמא לא כאן? מרגישים! ואם לא טוב אז משנים, מרגישים שוב ומשנים שוב ושוב. ככה כל החיים... אומרים שהחזק שורד אבל לשרוד זו שאיפה ממש נמוכה. הרגישים והגמישים נהנים מכל רגע ותלויים רק בעצמם. יש עוד דבר שאתה מגלה ברגע הטרגי הזה, שאף על פי כן, אתה לא לבד. יש לכם אחד את השני. יש לכם משפחה סביבכם, שמרגישה אתכם, שתהיה שם תמיד. היא לא תעשה במקומכם - אבל היא תהיה כשקשה. כשתפלו - היא תעצור את הנפילה. זה לא מעט. מכאן הכול אפשרי. מכאן בונים. יש כאב, יש בחירה ואתם לא לבד.

גדי שרון

הנה הם באים ימים של שקט אחרי שכבר איבדנו את הכול תשב איתי עכשיו על המרפסת תבכה איתי ביחד על אתמול שניני,

שניני שלנו, האישה והאגדה. אבא תמיד היה אומר לי, שאם יש אדם שכולם אומרים עליו שהוא אדם טוב אין מצב שזה נכון בדיוק, כמו שאין אדם שכולם יגידו עליו שהוא חרא, תמיד יש אמצע. רק שאת, באמת אישה שכל כולך טוב, נתינה, אהבה וראיית הטוב. היה לנו זמן, ידענו לאן אנחנו הולכים. ידענו גם שהדרך היא בלי עתיד, בלי תקווה, בלי חלום, ומהצד השני גם ידענו מי את ואת הדרך בה את רואה ומקבלת את העולם. דנת אנשים ומצבים לכף זכות, בכל דבר חיפשת וראית את האור. גדלת, התעצמת והתפתחת רוחנית במשך השנים, כנראה כדי שכשתגיעי לגשר תוכלי לחצות אותו ולהעלות את כולנו יחד איתך עליו. תמיד אמרת ש"הקוסמוס יסדר" ורצית שהדברים יהיו "מדוייקים", ואם פעם זלזלתי בזה, היום אני מאמינה בזה בכל כולי, בזכותך. כמה עוצמה והשראה היו בך! שמונה חודשים שאני משתאה ומתרגשת לנוכח ההתמודדות שלך עם המחלה הארורה. בחרת להסתכל למחלה ולמה שהיא מביאה בעיניים פקוחות לרווחה, בקבלה ובהשלמה. נשאת שניני עם ההומור, החיוך והצחוק גם שכבר לא יכלת לצחוק בקול. אותן עוצמה והשראה ליוו אותנו בשבוע האחרון, שבעה בעיתות מלחמה וכולנו באבל גדול ובהודיה גדולה עוד יותר. מבטיחה לך אהובה שאת, הדרך שלך, הרוח שלך והאהבה שלך ימשיכו לחיות בתוכנו. מבטיחה.

עפרי שרון

איך מספידים חברה שהיא אחות

שניני אהובה שלי, אחותי בלב ובנפש, בת כיתתי כיתת "סביון" יש אחים שלא נולדים לך, הם פשוט שם, מהכיתה, מהשביל, מהחדר בלינה המשותפת, מהלילות הארוכים בלי הורים, מהצחוקים, מהמבטים שמבינים בלי מילים. זר לא יבין זאת, רק מי שגדל כך יודע מה זה. שניני היית לי אחות כזאת לא מהדס, אבל הכי מהלב! איך אפשר בכלל להתחיל לדבר עליך בזמן עבר? איך?? כמה חוויות, כמה זיכרונות, כמה חיבוקים לאורך השנים, כמה נשיקות, כמה הייתי רוצה עוד ועוד.

אני מתקשה מאוד להיפרד ממך. זה בלתי נתפס. רק לפני פחות משנה היינו ביחד בבית החולים כרמל, כשנפלו עלינו השמים והתבשרנו בנורא מכול, התחבקנו, בכינו, החזקנו ידיים, הסתכלנו בעיניים אחת לתוך הלב של השנייה וידענו שזוהי תחילתו של הסוף. קראתי לאלמוגי ולנעמונות לבית החולים וישבנו כולנו ביחד ואני במיטה שלך, ניסינו להכיל את הסיטואציה הבלתי אפשרית להכלה. צחקנו, בכינו ובמיוחד התחבקנו וכאבנו. כמה ימים אחרי כבר ישבנו על המיטה שלך בחדר השינה בבית ואמרת לי: "יולי עם כל הכבוד לפיזיותרפיה, לשיקום ולריפוי-בעיסוק אני הבנתי במה אני צריכה להתמקד עכשיו". החזקנו ידיים ואמרת: "אני צריכה להתמקד בתהליך הפרידה מהחיים, מהמשפחה ומהכול". אחר כך הכול כבר הלך מאוד מהר.

הקפדנו להתכתב יום יום ולהיפגש כמה שיותר, כשלאחרונה רק פעם/פעמיים בשבוע, כי כבר נחלשת מאוד. בחמישי האחרון דיברנו בטלפון, כבר בקושי יכולת לענות, אבל ענית לי, הלב שלי זרח. שכבנו אלמוג ואני במיטה ושמונו אותך על ספיקר, אמרת שהיית רוצה להיפגש, אבל יש הרבה אנשים והייתה ליולי את המסיבה ואת עייפה נורא. אמרתי לך שזה בסדר ושנאחנו אוהבים אותך. אחר כך גם כתבתי לך עוד הודעות, שעליהן כבר לא ענית. שעה ארוכה לאחר מכן עוד שכבנו במיטה, בכינו והתקשינו להתאושש מהשיחה, כי ככה עוד לא שמענו אותך ושנינו הבנו שאת בישורת האחרונה.

כשהיינו בנות 11 אמא מלכה'לה שלך נפטרה, ואני זוכרת שהייתי הראשונה לבוא אליך מהכיתה לבד בלי אף אחד. שאלתי את אמא שלי אם זה בסדר, ואמא שלי אמרה שזה אפילו כדאי, ומאז היה בינינו קשר בלי מילים, באמת שהספיקו רק מבטים לקלוט את החיים בלי שיפוטיות ועם המון כבוד הדדי ואהבה כנה ומפרגנת. והחיבוקים, אוי החיבוקים העוטפים שלך האמיתיים הכל כך מנחמים, כמה זה היה חסר לנו לאחרונה, כשכבר לא יכולת לחבק, אז הייתי מגישה לך את הלחי ומתנחמת בהרבה נשיקות.

שניני אהבה גדולה שלי בלב, ידעת בדיוק מתי ללכת, פחדת שלא תוכלי לדבר ושהמצב רק יחמיר, דיברנו הרבה על הסוף. לא פחדת. כמה חוזק יכול להיות באישה אחת! היית שלמה ובטח עכשיו את יושבת עם אמא ואתן משלימות פערים עם הרבה מאוד חיבוקי שניני חמימים.

אני רוצה להודות לך עלייך, על הקשר המיוחד שלנו. תמיד אם היה קורה משהו אצל אחת מאתנו, לא היינו מחכות, פשוט היינו מגיעות ונוכחות אחת בחיים של השנייה, וגם אם לא נפגשנו כל יום ולעיתים רק על הדרך בקיבוץ, הייתה בינינו אהבה שאי אפשר לתאר במילים.

שניני את כבר חסרה לי, ואני כבר מתגעגעת אלייך נורא! תודה שנתת לי להיות פה עבורך, במיוחד בשנה האחרונה. באמת שהייתה לי הזכות והאהבה שלי אלייך רק גדלה והתעצמה מיום ליום! תמיד נשאתי אלייך עיניים ביראת כבוד והערכה. ואמרתי לך, שאת בשבילי השראה גדולה. אין נושא שלא דיברנו עליו, זה מאוד יחסר לי, המגע שלך, העיניים הטובות והשיר שהקדשת לנעמונות, לאלמוגי ולי לפני כמה חודשים, כשחזרנו מבית החולים, שיר שתמיד יפרק אותי לגזרים.

יש לי עוד הרבה מה לרשום והרבה מה להגיד, אבל בטוח יש עוד הרבה אנשים שרוצים לדבר. תודה לך שניני אהובה על הכול! אזכור אותך ואוהב אותך עד יומי האחרון ולכם ניר'לה, שאין מסור ואוהב כמוך בעולם כולו, ומשפחה יקרה שזכיתי להכיר אף יותר בשנה האחרונה, כל אחד מכם מיוחד ועם לב רחב ואני שמחה ששניני זכתה במשפחה מסורה ואוהבת ואתם זכיתם בה.

פה תמיד בשבילכם,
מכל הלב,

יעל פז-רוזיאו

אהבה בשבילים

אי אפשר להסביר את זה, שאדם שכאילו אין לו קשר מיוחד אליך: משפחה, בן/בת מחזור, חבר לעבודה, נותן לך להרגיש שהוא אוהב אותך, ככה סתם, כמו שאתם, ושאתה יקר לו. אבל זה קורה בקיבוץ, (אולי יותר ממקומות אחרים). וכל פעם שפגשתי את שני, בשבילים, ובחזרות לחגי יגור, הרגשתי ככה. אני לא זוכר מתי זה התחיל, ומאיפה זה בא, אבל אני בטוח שיש עוד הרבה אנשים ביגור, שהרגישו ככה.

גדי רביב

שניני אהובת ליבי

חודש חלף, חודש שכבר אף אחד לא קורא לי שכינה חודש שבו את קופצת לי מכאן ומשם בתמונות מחייכת בכל הגוף כפי שרק את ידעת ואני שואלת את עצמי אם זה אמיתי והחסר שלך כואב אבל היש שלך נוכח פה כל כך - הבית שהוא כולו את המשפחה שלך - נירצוק וארבעת המופלאים, המשפחה המורחבת שעמדה כולה לצידך ואת חלקה זכיתי להכיר רק אחרי לכתך

שניצי אהובת ליבי, עדיין מתגלגל על הלשון אבל כבר חודש שלא קראתי לך וחודש שלא קיבלתי ממך חיבוק ממיס עצמות ומילים טובות וחכמות שמסדרות את ההיגיון ואהבה ללא תנאי והכלה ורגישות אינסופית שהיו כל כך שלך מתגעגעת מאוד מחבקת בחסד שנים רבות של שכנות מופלאה וחברות עמוקה מודה על שהיית חלק ממני אוהבת לתמיד.

שושן

כל אישה צריכה אחות

כל אישה צריכה אחות, כדי להרפות, כדי להרגיש בטוחה להיות. אחות כזאת שתניח לך אדמה יציבה, מתחת לרגליך בשעה שאת מתפרקת מהעבר שלך, ומזיכרונות שקפאו בזמן. שתקבלי אצלה, גם כשימך פרוצים, ואין סדרים בנפשך. כל אישה צריכה אחות, כדי לאחות את הפצעים כדי לשתוק איתה, ולהתרחם אצלה, שתאחוץ לך לרגע את השמיים המאיימים ליפול, ותעשה לך מקום אצלה, בשעה שהחיים שוברים לך את הכלים. שאינה תאמר מילה מלבד: "בואי אלי". כל אישה צריכה אחות, כי בשביל להרפות, את צריכה להרגיש בטוחה להיות. (שניקה שקד)

שניני אהובתי, אחות ליבי, באומץ ועוז רוח לקחת בעלות על פרק הסיום של חיך, כאן על פני האדמה. הכי חשוב היה לך לשמור את זכות הבחירה איך ומתי למות, ועשית זאת בתבונה עתיקה, נשגבה. בדרכך המופלאה, האצילית, כשנר והילדים, המשפחה, החברים עוטפים אותך באהבה ומסירות.

את מלמדת אותנו איך לשהות באי ודאות, בלא לדעת, ולסמוך על התהליך הכואב, המאיים המטלטל, השבירי, כי ככה זה עכשיו. מלמדת אותנו להתמסר לעומק החוויה, למסתורין של החיים האובדן הפרידה והמוות, מלמדת אותנו להרפות אחיזה, בלא פחד, עם המון צחוק ואהבה, מלמדת אותנו לבכות מהרחם, להתפרק ולהתערסל בחיבוק ארוך ורך, ביחד ולהמשיך אל הרגע הבא. תמיד בהודייה על היש. וכמה יש מצאת, וכמה יש השארת, ונגעת וחיבקת כל כך הרבה אנשים וילדים, אני עדה, כולנו עדים, 9 חודשים מזוקקים של חיים ופרידה, הו איזו פרידה, ולידת הנשמה, נשמתך הטהורה, הזכה, המוארת, הלאה, אל מרחבי הנשמות האנסופיים.

בהודייה עמוקה מליבי אליך, אחות ליבי אהובתי, על 30 שנות זוגיות מרתקות, עשירות. איך צמחנו וגדלנו וילדנו והנקנו ילדינו וצחקנו ובכינו וטיילנו, והגשמו חלומות יחד, זו לצד זו, אוהבות את החיים בלב נשבר.

אני בעצב עמוק מהול בפליאה. פליאה מעוצמת רוחך היודעת. חשה את נוכחותך, מתגעגעת לחיבוקך, למבטך, לקולך, לצחוקך.

וכבר נרקמת לה כאן רקמת ריפוי חדשה, הזרעים שזרעת כבר נובטים, ונמשיך יחד לטפחם.

בדמעות של אהבה, וגעגוע אינסופי

דורית

מסלול יגור מיוחד ענת עוגן

ביום רביעי 16.7 קבוצת ילדים והוריהם ממושב "טפחות", מושב דתי, בהובלתה של הגננת, הגיעו לסיור מיוחד בעקבות הילד יורם טהרלב. זאת, במסגרת הנושא השנתי שהוקדש ליצירתו. לפני שנה התמקדו בנעמי שמר וביקרו בכנרת, וזה היה המשך טבעי. במהלך השנה הכירו הילדים את יורם דרך שיריו וסיפוריו, והביקור ביגור היה רגע השיא. אורי לוי מצוות המדריכים שלנו, גננת במקצועה, התאימה "בול" למשימה המתגרת.

אורי: ענת ביקשה ממני להדריך, כי אני גננת במקצועי ובעזרתו של אריה שני נבנה מסלול מיוחד ומותאם לילדים בגיל הרך. התחלנו בגן חצב, שם ראינו את החצר המופלאה וארבל בן יעקב סיפרה לנו על פרוייקט נהדר, שהם ערכו לפני שנתיים. לכבוד שנת המאה של יגור הכינו חוברת מיוחדת על ההר הירוק תמיד. משם המשכנו אל חדר האוכל ופגשנו את בוגרי י"ב, שהתכוננו לחג המחזור. אחרי חדר האוכל, עברנו דרך מיקום חדר ההורים של יורם טהרלב (הבית של יהודית יובל כיום) והמשכנו לעץ החרוב שמתחתיו יורם התחתן (בפעם הראשונה). משם המשכנו לצריף הסליק, ושם סיפרתי שבמהלך החיפושים של הבריטים, הם הפכו וחפרו בבית הוריו וכשהגיע מבית הילדים, לא מצא את מחברת השירים והיה מאוד עצוב. מאז הוא הבטיח לעצמו, שהוא יזכור כל שיר שיכתוב. משם עברנו למקלחת הציבורית, ובעיגול התיישבנו והילדים, בניצוחה של הגננת, שרו מחרוזת שירי יורם טהרלב, אשר למדו במהלך השנה. לסיום, הלכנו אל גן שרון והילדים שיחקו ונהנו. כשהגיע הזמן ללכת, הודו לי על הסיור העשיר והמלמד.

בגן חצב

אלאבי וסמדר רבן
אלעד כפרי
אכלא פמלפחה
אנילאאי אטס אאלן

ארני ויאסי חלאוי
אליאן ואלא יואל
איואדיג יואל
אכלא פמלפחה
אפואדג פבן פנכד פנין - אריאל

אילא סיט רשף
אכלא פמלפחה
אפואדג פנכד - נריה
בן אילאג אגמנל